DOMSTOLENS BESLUT (andra avdelningen)
den 28 juni 2001 *

I mål C-351/99 P,

Eridania SpA, tidigare Eridania Zuccherifici Nazionali SpA, Genua (Italien),

Industria Saccarifera Italiana Agroindustriale SpA (ISI), Padua (Italien),

Sadam Zuccherifici, divisione della SECI — Società Esercizi Commerciali Industriali SpA, Bologna (Italien),

Sadam Castiglionese SpA, Bologna,

Sadam Abruzzo SpA, Bologna,

Zuccherificio del Molise SpA, Termoli (Italien),

Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA (SFIR), Cesena (Italien),

företrädda av B. O'Connor, solicitor, och I. Vigliotti, avvocato, med delgivningsadress i Luxemburg,

klagande,

* Rättegångsspråk: italienska.

angående överklagande av dom meddelad den 8 juli 1999 av förstainstansrätten (första avdelningen) i mål T-158/95, Eridania m.fl. mot rådet (REG 1999, s. II-2219), i vilket det förs talan om att denna dom skall upphävas,

i vilket de andra parterna är:

Europeiska unionens råd, företrätt av I. Díez Parra och J.-P. Hix, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande i första instans,

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av F.P. Ruggeri Laderchi, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenient i första instans,

Ponteco Zuccheri SpA, Pontelagoscuro (Italien),

sökande i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden V. Skouris samt domarna R. Schintgen och N. Colneric (referent),

generaladvokat: J. Mischo,

justitiesekreterare: R. Grass,

efter att ha hört generaladvokaten,

följande

Beslut

1 Eridania SpA, tidigare Eridania Zuccherifici Nazionali SpA, Industria Saccarifera Italiana Agroindustriale SpA (ISI), Sadam Zuccherifici, divisione della SECI — Società Esercizi Commerciali Industriali SpA, Sadam Castiglionese SpA, Sadam

Abruzzo SpA, Zuccherificio del Molise SpA och Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA (SFIR) har, genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 22 september 1999, med stöd av artikel 49 i EG-stadgan för domstolen överklagat dom meddelad den 8 juli 1999 av förstainstansrätten (första avdelningen) i mål T-158/95, Eridania m.fl. mot rådet (REG 1999, s. II-2219, nedan kallad den överklagade domen), vari denna avvisade deras talan om partiell ogiltigförklaring av dels rådets förordning (EG) nr 1101/95 av den 24 april 1995 om ändring av förordning (EEG) nr 1785/81 om den gemensamma organisationen av marknaden för socker och av förordning (EEG) nr 1010/86 om allmänna bestämmelser om produktionsbidrag till vissa sockerprodukter som används i den kemiska industrin (EGT L 110, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 20, s. 179), dels rådets förordning (EG) nr 1534/95 av den 29 juni 1995 om fastställande för regleringsåret 1995/96 av härledda interventionspriset för vitsocker, interventionspriset för råsocker, minimipriser för A- och B-betor samt kompensationsbelopp för lagringskostnader (EGT L 148, s. 11).

Tillämpliga bestämmelser

2 I rådets förordning (EEG) nr 1785/81 av den 30 juni 1981 om den gemensamma organisationen av marknaden för socker (EGT L 177, s. 4, svensk specialutgåva, område 3, volym 13, s. 110, nedan kallad grundförordningen) inrättas ett prissystem, ett kvotsystem och ett system med kompensation för kostnader för lagring.

3 I artikel 8.1 i grundförordningen inrättas "[e]tt system med kompensation för lagringskostnader innefattande ersättning med ett standardbelopp som finansieras genom en särskild avgift". I artikel 8.2 fjärde stycket preciseras att "[e]rsättningsbeloppet skall vara detsamma i hela gemenskapen. Denna regel om enhetlighet skall gälla också i fråga om den avgift [som medlemsstaterna tar ut av varje sockerproducent]".

4 För regleringsåret 1995/1996 fastställdes i artikel 4 i förordning nr 1534/95 ersättningsbeloppet "till 0,45 ecu per 100 kg vitsocker per månad".

5 I artikel 46.4 i grundförordningen gavs Republiken Italien dessutom rätt att "[o]m den räntesats som gäller i Italien för utlåning till de mest solventa sökande med 3% eller mer överstiger den räntesats som används för att beräkna ersättningen enligt artikel 8,... under regleringsåren 1981/82 — 1985/86 med nationellt stöd kompensera effekten på lagringskostnaderna av denna skillnad". Detta tillstånd förnyades för första gången genom artikel 1.10 i rådets förordning (EEG) nr 934/86 av den 24 mars 1986 om ändring av förordning nr 1785/81 (EGT L 87, s. 1; svensk specialutgåva, område 3, volym 20, s. 168) för regleringsåren 1986/1987 och 1987/1988, varvid den relevanta bestämmelsen blev artikel 46.5 i grundförordningen. Tillståndet har därefter förnyats för samtliga följande regleringsår, senast genom artikel 1.26 i rådets förordning (EG) nr 133/94 av den 24 januari 1994 om ändring av förordning nr 1785/81 (EGT L 22, s. 7, svensk specialutgåva, område 3, volym 55, s. 369, nedan kallad förordning nr 133/94) för regleringsåret 1994/1995.

6 Enligt artikel 46 i grundförordningen, i dess lydelse enligt artikel 1.13 i rådets förordning (EG) nr 1101/95 har Republiken Italien inte längre rätt att bevilja detta nationella stöd.

Talan inför förstainstansrätten

7 Det är under dessa omständigheter, och på grund av att möjligheten för Italien att med nationellt stöd kompensera effekten på lagringskostnaderna av denna skillnad hade avskaffats genom att förordning nr 1101/95 trädde i kraft, som sökandena — vilka utgörs av bolag etablerade i Italien och som tillsammans

innehar 92 procent av de produktionskvoter för socker som har beviljats denna medlemsstat — väckte talan med stöd av artikel 173 fjärde stycket i EG-fördraget (nu artikel 230 fjärde stycket EG i ändrad lydelse). De yrkade i huvudsak ogiltigförklaring av artikel 1.13 i förordning nr 1101/95 och artikel 4 i förordning nr 1534/95.

8 I enlighet med artikel 114.1 i förstainstansrättens rättegångsregler framställde rådet i en separat handling en invändning om rättegångshinder gentemot nämnda talan.

9 Genom beslut av den 19 mars 1996 beslutade ordföranden på förstainstansrättens andra avdelning att tillåta kommissionen att intervenera till stöd för rådets yrkanden.

10 Till stöd för sin invändning om rättegångshinder anförde rådet fyra grunder. I förhållande till överklagandet är emellertid endast två av dem relevanta, eftersom de två andra grunderna förlorat sitt föremål.

11 I den utsträckning klagandena yrkat ogiltigförklaring av förordning nr 1101/95 gjorde rådet för det första gällande att talan inte väckts mot en "rättsakt som antas" i den mening som följer av artikel 173 i fördraget, eftersom nämnda förordning inte innehåller någon bestämmelse om systemet med kompensation för lagringskostnader. Det anförde att klagandena egentligen kritiserade rådet för att ha underlåtit att i artikel 8 i grundförordningen tillägga en bestämmelse om differentiering av ersättningsbeloppet för kompensation av nämnda lagringskostnader.

12 För det andra argumenterade rådet att klagandena inte var direkt och personligen berörda av de omstridda bestämmelserna och därmed saknade talerätt enligt artikel 173 fjärde stycket i fördraget.

13 Vad gäller grunden att förordningen inte utgjorde en rättsakt mot vilken talan kan väckas, åberopade klagandena gemenskapslagstiftningens utveckling till stöd för sitt yrkande om ogiltigförklaring av förordning nr 1101/95 i den utsträckning denna upphävde artikel 46 i grundförordningen som gav Republiken Italien rätt att bevilja stöd.

14 Beträffande den andra grunden som rådet anförde till stöd för sin invändning om rättegångshinder åberopade klagandena att de tillhörde en begränsad krets av ekonomiska aktörer som kunde såväl särskiljas som identifieras och som utgörs av italienska sockerproducenter vilka innehar produktionskvoter. De gjorde även gällande för det första att institutionerna kände till deras identitet då de omstridda rättsakterna antogs, för det andra att de beviljats produktionsrättigheter som, på grund av kvotsystemets varaktighet, övergått till att bli personliga rättigheter, och för det tredje att de utgör en särskild grupp i förhållande till producenterna i andra områden inom gemenskapen, eftersom de är offer för diskriminering på grund av de särskilda finansieringskostnaderna på den italienska marknaden. Det föreligger slutligen ett klart samband mellan deras situation och de åtgärder som rådet vidtagit.

Den överklagade domen

15 I den överklagade domen avvisade förstainstansrätten talan, varvid den grundade sig på de två av rådet åberopade grunderna till stöd för invändningen om rättegångshinder om vilka erinrats i punkterna 11 och 12 i förevarande beslut.

Grunden att förordningen inte utgör en rättsakt mot vilken talan kan föras

16 Vad gäller grunden att förordningen inte utgör en rättsakt mot vilken talan kan föras har förstainstansrätten konstaterat följande:

"51 Enligt en fast rättspraxis utgörs rättsakter eller beslut som kan bli föremål för en talan om ogiltigförklaring i den mening som avses i artikel 173 i fördraget endast av åtgärder som har tvingande rättsverkningar som kan påverka sökandenas intressen genom att väsentligt förändra deras rättsliga ställning (förstainstansrättens beslut av den 24 juni 1998 i mål T-596/97, Dalmine mot kommissionen, REG 1998, s. II-2383, punkt 29).

52 Såsom kommissionen och rådet på goda grunder har anfört innehåller artikel 1.13 i förordning nr 1101/95 inte någon bestämmelse rörande systemet med kompensation för lagringskostnaderna i allmänhet eller någon möjlighet för den italienska staten att bevilja de italienska producenterna stöd med avseende på dessa kostnader i synnerhet. Möjligheten att bevilja sådant stöd har för sista gången föreskrivits i förordning nr 133/94 med hjälp av vars artikel 1.26 giltigheten av den motsvarande bestämmelsen i artikel 46.5 i grundförordningen förlängdes, samtidigt som denna möjlighet begränsades till regleringsåret 1994/1995. Av detta följer att sökandenas rättsliga ställning inte väsentligt förändrades genom förordning nr 1101/95 vad gäller det omtvistade regleringsåret 1995/1996.

53 Av detta följer att yrkandet om ogiltigförklaring av artikel 1.13 i förordning nr 1101/95 skall avvisas."

Grunden avseende bristande talerätt

17 Beträffande klagandenas talerätt och särskilt vad gäller frågan huruvida de senare är personligen berörda av artikel 4 i förordning nr 1534/95 uttalade sig förstainstansrätten i följande ordalag:

"54 Enligt artikel 173 fjärde stycket i fördraget är svaret på frågan huruvida en talan om ogiltigförklaring av en förordning, som har väckts av en fysisk eller juridisk person kan upptas till sakprövning beroende av att den bestridda förordningen i realiteten är ett beslut som direkt och personligen berör sökanden. Kriteriet för att skilja mellan en förordning och ett beslut står att finna i huruvida den ifrågavarande rättsakten har allmän giltighet eller inte. En rättsakt har allmän giltighet om den är tillämplig på objektivt bestämda situationer och medför rättsverkningar för en allmänt och abstrakt angiven personkrets (domstolens beslut av den 24 april 1996 i mål C-87/95 P, CNPAAP mot rådet, REG 1996, s. I-2003, punkt 33, förstainstansrättens dom av den 10 juli 1996 i mål T-482/93, Weber mot kommissionen, REG 1996, s. II-609, punkt 55, och förstainstansrättens beslut av den 8 december 1998 i mål T-39/98, Sadam Zuccherifici m.fl. mot rådet, REG 1998, s. II-4207, punkt 17).

55 I det föreliggande fallet föreskrivs i artikel 4 i förordning nr 1534/95 att '[d]et ersättningsbelopp som anges i artikel 8' i grundförordningen 'skall vara 0,45 ecu per 100 kg vitsocker per månad'. I nämnda artikel 8 föreskrivs ett 'standardbelopp' som 'skall vara detsamma i hela gemenskapen'. Av övervägandena i förordning nr 1534/95 framgår att rådet vid fastställelsen av ersättningsbeloppet har tagit hänsyn till finansieringskostnaderna med tillämpning av en allmän räntesats på 6,75 procent samt till försäkringskostnaderna och de egentliga lagringskostnaderna. Genom bestämmelsen i fråga föreskrivs således ett standardbelopp för ersättning. Bestämmelsen är tillämplig på ett obegränsat antal lagringstransaktioner inom gemenskapen,

vilka företas av samtliga sockerproducenter inom gemenskapen. Av detta följer att artikel 4 i förordning nr 1534/95, sedd mot bakgrund av grundförordningen, i allmänna ordalag riktar sig till en abstrakt angiven personkrets. Denna bestämmelse framstår således som en åtgärd som har allmän giltighet.

56 Det är emellertid inte uteslutet att en bestämmelse som genom sin art och giltighet är av allmän beskaffenhet kan leda till att fysiska eller juridiska personer är personligen berörda när den berör dessa personer på grund av vissa egenskaper som är kännetecknande för dem eller på grund av faktiska omständigheter som skiljer dem från alla andra personer och därigenom utpekar dem på ett sätt som innebär att de kan jämställas med personer till vilka ett beslut är riktat (domstolens dom av den 15 februari 1996 i mål C-209/94 P, Buralux m.fl. mot rådet, REG 1996, s. I-615, punkt 25).

57 Sökandenas argument att de särskiljs genom att de såsom innehavare av produktionskvoter för socker hör till en 'sluten krets' kan inte godtas. Även om det antogs att rådet vid tidpunkten för antagandet av den omtvistade förordningen hade kännedom om vilka sökandena var framgår det, för det första, av en fast rättspraxis att en rättsakts allmänna giltighet inte påverkas av möjligheten att mer eller mindre noggrant fastställa antalet eller till och med identiteten av de rättssubjekt på vilka den är tillämplig vid en given tidpunkt, såvida tillämpligheten grundas på en objektiv rättslig eller faktisk omständighet som har definierats i rättsakten i fråga (domstolens beslut av den 18 december 1997 i mål C-409/96 P, Sveriges Betodlares Centralförening och Henrikson mot kommissionen, REG 1997, s. I-7531, punkt 37). Sökandena har emellertid inte visat att de italienska sockerproducenterna befann sig i en särskild situation, vilket skulle ha varit fallet om det interventionspris som rådet fastställde för vitsocker för Italien inte skulle ha haft allmän giltighet utan skulle ha gällt för sökandena personligen.

58 För det andra hade rådet under alla omständigheter inte några närmare uppgifter om de enskilda italienska företagen med en produktionskvot för socker för regleringsåret 1995/1996 när det antog den omtvistade förord-

ningen, såsom rådet hävdade vid sammanträdet utan att på denna punkt motsägas av sökandena, trots att medlemsstaterna före fastställelsen av de olika sockerpriserna för varje enskilt regleringsår skall informera kommissionen om utvecklingen av produktionen och konsumtionen av socker inom sina territorier och om de redan tilldelade kvoterna för produktionen av socker (se ovan punkt 44).

59 Den rättspraxis som sökandena har åberopat i detta avseende för att stödja sitt argument att talan kan upptas till sakprövning är inte heller relevant i det föreliggande fallet. Denna rättspraxis hänför sig nämligen till vissa specifika fall som rör enskilda ansökningar om importlicens, vilka inlämnats under en given kort tid och avseende vissa kvantiteter (se domarna [av den 1 juli 1965] i... målen [106/63 och 107/63] Töpfer m.fl. mot kommissionen [REG 1965, s. 525], [av den 13 maj 1971 i de förenade målen 41/70 — 44/70] International Fruit Company m.fl. mot kommissionen [REG 1971, s. 411] och [av den 6 november 1990 i mål C-354/87] Weddel mot kommissionen [REG 1990, s. I-3847]...), eller i vilka gemenskapsinstitutionerna var skyldiga att beakta följderna för vissa enskilda av en rättsakt som de hade för avsikt att anta (se domarna [av den 26 juni 1990 i mål C-152/88]... Sofrimport mot kommissionen [REG 1990, s. I-2477] och [av den 17 januari 1985 i mål 11/82] Piraiki-Patraiki m.fl. mot kommissionen [REG 1985, s. 207]). I det föreliggande fallet finns det emellertid inte några sådana omständigheter. Sökandena har i synnerhet varken åberopat eller *a fortiori* visat att rådet är skyldigt att säkerställa att de italienska producenterna inom ramen för systemet med kompensation för lagringskostnaderna skall ges särskilt skydd som överstiger det skydd som säkerställs andra gemenskapsproducenter som också har lagrat sina produkter (se även domen i det ovannämnda målet Buralux m.fl. mot rådet, punkterna 32—34).

60 Beträffande sökandenas klagomål på att rådet genom den omtvistade bestämmelsen har fastställt ett enhetligt ersättningsbelopp och således infört en diskriminering till nackdel för italienska sockerproducenter, vilkas lagringskostnader påstås vara särskilt höga, är det tillräckligt att påpeka att det följer av en fast rättspraxis att den omständigheten att en rättsakt kan ha olika konkreta verkningar för de olika rättssubjekt på vilka den är

tillämplig inte förhindrar att det är fråga om en normativ rättsakt när denna situation har definierats objektivt (förstainstansrättens beslut av den 4 oktober 1996 i mål T-197/95, Sveriges Betodlares Centralförening och Henrikson mot kommissionen, REG 1996, s. II-1283, punkt 29). Av det ovan anförda följer att den omtvistade bestämmelsen i förordningen har allmän giltighet.

...

62 Det är i detta avseende tillräckligt att konstatera att den omständigheten att sökandena hade tilldelats produktionskvoter innan den omtvistade förordningen antogs inte medförde någon förvärvad rättighet till att ett ersättningsbelopp skulle fastställas med hänsyn till de finansiella lagringskostnader som de italienska producenterna faktiskt hade burit. Sökandenas rättsliga ställning skilde sig således inte från situationen för andra innehavare av produktionskvoter, vilka samtliga skulle anpassa sig efter det ersättningsbelopp som rådet fastställt, utgående från ett schabloniserat och enhetligt beräkningsunderlag för respektive regleringsår (domstolens dom av den 24 april 1980 i mål 72/79, kommissionen mot Italien, REG 1980, s. 1411, punkt 16).

63 Detta innebär att sökandena inte personligen berörs av artikel 4 i förordning nr 1534/95, vilket innebär att talan inte kan upptas till sakprövning vad gäller ogiltigförklaring av denna bestämmelse."

Överklagandet

18 I sitt överklagande har klagandena i huvudsak yrkat att den överklagade domen skall upphävas till den del den avvisar den talan klagandena väckt i syfte att ogiltigförklara förordning nr 1534/95, särskilt artikel 4 häri, och förordning nr 1101/95 — eftersom den genom artikel 1.13, vilken ersätter artikel 46 i

grundförordningen, upphäver möjligheten för Republiken Italien att bevilja italienska sockerproducenter kompensationsersättning för de lagringskostnader som orsakats av de höga räntesatserna i Italien — samt i syfte att nämnda grundförordning och särskilt artikel 8 häri förklaras rättsstridig.

19 Till stöd för sitt överklagande har klagandena anfört att förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning i två fall genom att godta de av rådet till stöd för invändningen om rättegångshinder åberopade grunderna, nämligen grunden avseende avsaknad av en rättsakt mot vilken talan kan väckas vad gäller yrkandet om ogiltigförklaring av artikel 1.13 i förordning nr 1101/95 och, vad gäller yrkandet om ogiltigförklaring av artikel 4 i förordning nr 1534/95, grunden att klagandena inte är personligen berörda av denna bestämmelse.

20 Vad gäller grunden avseende avsaknad av en rättsakt mot vilken talan kan väckas har klagandena gjort gällande att de yrkat ogiltigförklaring av artikel 1.13 i förordning nr 1101/95 på grund av att den undanröjer den möjlighet till stöd för italienska sockerproducenter som fram till tidpunkten för denna bestämmelses tillämplighet föreskrevs i artikel 46 i förordning nr 1785/81. För att påvisa det intressanta med denna senare bestämmelse har klagandena återgett den relevanta lagstiftningens förhistoria fram till dess att möjligheten att bevilja nämnda stöd avskaffades.

21 Vad gäller den andra grunden som förstainstansrätten godtagit, beträffande klagandenas bristande talerätt, har klagandena anfört att förstainstansrättens slutsats är felaktig och åberopat sex grunder till stöd härför.

22 Klagandena har för det första kritiserat förstainstansrätten för att ha angett att artikel 4 i förordning nr 1534/95 har en normativ karaktär efter att enbart ha gjort en undersökning av antalet lagringstransaktioner som gjorts inom gemenskapen och som påverkas av denna bestämmelse.

23 För det andra har klagandena riktat kritik mot förstainstansrätten för att i punkt 57 i den överklagade domen inte ha godtagit argumentet att klagandena tillhör en "sluten krets", trots att den i huvudsak medgivit att rådet, då förordning nr 1534/85 antogs, kände till klagandenas identitet och att de var italienska sockerproducenter som innehade en produktionskvot.

24 För det tredje har klagandena hävdat att de omstridda bestämmelserna inte utgör normativa rättsakter utan särskilda rättsakter eller till och med en rad enskilda beslut antagna i förhållande till vissa personer vars identiteter var kända för rådet. De har bland annat gjort gällande att det i förevarande fall föreligger ett uppenbart samband mellan de omstridda bestämmelserna och den särskilda situation som klagandena, i egenskap av italienska sockerproducenter vilka innehar en kvot, befinner sig i.

25 För det fjärde har klagandena kritiserat förstainstansrätten för att inte tillräckligt ha beaktat att de har en särskild ställning som skiljer sig från andra sockerproducenters ställning i gemenskapen, eftersom de är utsatta för en diskriminering på grund av de särskilda finansieringskostnaderna på den italienska marknaden.

26 Klagandena har för det femte hävdat att det är felaktigt att, såsom förstainstansrätten gjort i punkt 58 i den överklagade domen, anse att rådet endast förfogade över upplysningar om branschen som helhet men saknade särskilda uppgifter om vart och ett av de italienska företag som innehade produktionskvoter för socker under regleringsåret 1995/1996. Detta påstående står i strid med bestämmelserna i kommissionens förordning (EEG) nr 787/83 av den 29 mars 1983 om informationslämnande inom sockersektorn (EGT L 88, s. 6; svensk specialutgåva, område 3, volym 16, s. 65), vari föreskrivs en uttrycklig skyldighet för medlemsstaterna att till kommissionen anmäla uppgifter om varje sockerproducerande företag som är etablerat på dess territorium.

27 Klagandena har för det sjätte gjort gällande att de bestämmelser som de yrkat ogiltigförklaring av påverkar deras rättsliga situation och kränker deras ekonomiska rättigheter särskilt genom återverkningar på gjorda investeringar, på företagens lönsamhet och deras ekonomiska överlevnad. Dels täcker inte det standardiserade ersättningsbelopp som föreskrivs i artikel 8 i grundförordningen de faktiska kostnaderna, dels missgynnas klagandena i konkurrenshänseende i förhållande till företag från andra medlemsstater.

28 I sin svarsinlaga har rådet anfört att klagandena, i strid med domstolens rättspraxis, i sin första grund enbart upprepar de argument som anförts i första instans. Även om rådet anser att samma invändning kan göras mot klagandenas andra grund har det anfört argument för att i detalj vederlägga samtliga argument som åberopats inom ramen för denna grund.

29 För att bestrida särskilt klagandenas tredje argument har rådet framför allt åberopat domstolens dom av den 21 januari 1999 i mål C-73/97 P, Frankrike mot Comafrica m.fl. (REG 1999, s. I-185), punkterna 33—38. Enligt denna dom krävs för att en förordning skall kunna kvalificeras som en rad enskilda beslut att klagandena erhållit vissa rättigheter innan förordningen i fråga antogs. Klagandena hade enligt rådet emellertid ingen rätt till ett särskilt ersättningsbelopp för lagringskostnader.

30 Mot klagandenas femte argument har rådet gjort gällande att ersättningsbeloppet för lagringskostnader inte fastställs med stöd av individuella siffror för vart och ett av de berörda företagen, utan, bland annat, fastställs med stöd av räntesatsen, hyreskostnader och försäkringskostnader inom gemenskapen.

31 Kommissionen har inledningsvis påstått att förevarande överklagande utgör ett nytt yrkande i strid med artikel 113.1 andra strecksatsen i rättegångsreglerna. Klagandena har i förevarande mål kritiserat att nationella stöd för lagringskostnader inte återinförts, stöd som Republiken Italien enbart har kunnat bevilja fram till och med regleringsåret 1994/1995, medan de i sin ansökan, som inkom till förstainstansrättens kansli den 11 augusti 1995, yrkat att differentierade ersättningsbelopp för olika medlemsstater i gemenskapen skulle fastställas.

32 Kommissionen har vid flera tillfällen särskilt erinrat om att artikel 4 i förordning nr 1534/95 inte enbart riktar sig till innehavare av produktionskvoter. Enligt artikel 2 i rådets förordning (EEG) nr 1358/77 av den 20 juni 1977 om allmänna bestämmelser om kompensation för lagringskostnader för socker samt om upphävande av förordning (EEG) nr 750/68 (EGT L 156, s. 4; svensk specialutgåva, område 3, volym 9, s. 11), skall ersättning utgå till sockertillverkare som tilldelats en baskvot, sockerraffinaderier, interventionsorgan och tillverkare av strösocker, bitsocker eller kandisocker samt inom sockersektorn specialiserade handelsverksamheter som godkänts av den medlemsstat där verksamheten är etablerad. Den uppenbarligen öppna personkrets som nämnda bestämmelse riktar sig till är således mer omfattande än vad förstainstansrätten ansett.

Domstolens bedömning

33 Enligt artikel 119 i rättegångsreglerna kan domstolen, om det är uppenbart att överklagandet helt eller delvis inte kan tas upp till prövning, eller om överklagandet helt eller delvis är uppenbart ogrundat, vid varje tidpunkt avvisa eller ogilla överklagandet genom ett motiverat beslut utan att inleda det muntliga förfarandet.

Den första grunden: Artikel 1.13 i förordning nr 1101/95

34 Genom denna grund motsätter sig klagandena den tolkning som förstainstansrätten gjort i punkterna 51—53 i den överklagade domen enligt vilken artikel 1.13 i förordning nr 1101/95 inte väsentligt förändrade sökandenas rättsliga ställning och därför inte utgör en rättsakt mot vilken talan kan väckas.

35 Det följer härvid av artikel 225 EG och artikel 51 första stycket i EG-stadgan för domstolen samt av artikel 112.1 c i rättegångsreglerna för den senare att det i ett överklagande klart skall anges vad som kritiseras i den dom eller det beslut som det yrkas upphävning av samt de rättsliga grunder som särskilt åberopas till stöd för detta yrkande (se särskilt dom av den 28 maj 1998 i mål C-8/95 P, New Holland Ford mot kommissionen, REG 1998, s. I-3175, punkt 23, beslut av den 6 mars 1997 i mål C-303/96 P, Bernardi mot parlamentet, REG 1997, s. I-1239, punkt 37, och av den 9 juli 1998 i mål C-317/97 P, Smanor m.fl. mot kommissionen, REG 1998, s. I-4269, punkt 20).

36 Ett överklagande som enbart upprepar eller ordagrant återger de grunder och argument som redan har anförts vid förstainstansrätten, och som bland annat avser omständigheter som förstainstansrätten uttryckligen har underkänt, uppfyller enligt fast rättspraxis inte detta krav. Ett sådant överklagande utgör nämligen endast en begäran om omprövning av den ansökan som ingivits till förstainstansrätten, vilket faller utanför domstolens behörighet (se särskilt domen i det ovannämnda målet New Holland Ford mot kommissionen, punkt 24, och av den 4 juli 2000 i mål C-352/98 P, Bergaderm och Groupil mot kommissionen, REG 2000, s. I-5291, punkt 35, samt beslutet i det ovannämnda målet Smanor m.fl. mot kommissionen, punkt 21).

37 Mot bakgrund av denna rättspraxis konstaterar domstolen att klagandena i sitt överklagande enbart upprepar historiken bakom det upphävda regelverket vari en möjlighet att bevilja stöd åt italienska sockertillverkare föreskrevs, utan att

ange den felaktiga rättstillämpning som de anser har gjorts i motiveringen till den överklagade domen.

38 Det är således uppenbart att överklagandet skall avvisas.

Den andra grunden: Klagandenas talerätt

39 Enligt artikel 173 fjärde stycket i fördraget får varje fysisk eller juridisk person väcka talan mot ett beslut som, även om det utfärdats i form av en förordning, direkt och personligen berör honom.

Argumentet om att enbart antalet transaktioner tagits i beaktande

40 Enligt domstolens rättspraxis är kriteriet för att skilja mellan en förordning och ett beslut den ifrågavarande rättsaktens allmänna giltighet (se beslut av den 23 november 1995 i mål C-10/95 P, Asocarne mot rådet, REG 1995, s. I-4149, punkt 28, och av den 24 april 1996 i mål C-87/95 P, CNPAAP mot rådet, REG 1996, s. I-2003, punkt 33). En rättsakt har allmän giltighet om den är tillämplig på objektivt bestämda situationer och om den medför rättsverkningar för en allmänt och abstrakt angiven personkrets (se beslut av den 26 oktober 2000 i mål C-447/98 P, Molkerei Großbraunshain och Bene Nahrungsmittel mot kommissionen, REG 2000, s. I-9097, punkt 67, dom av den 27 mars 1990 i mål C-229/88, Cargill m.fl. mot kommissionen, REG 1990, s. I-1303, punkt 18).

41 Domstolen konstaterar inledningsvis, vad gäller klagandenas första argument vari de kritiserar förstainstansrätten för att ha angett att artikel 4 i förordning nr 1534/95 har en normativ karaktär efter att enbart ha gjort en prövning av det antal transaktioner som kan påverkas av denna bestämmelse, att förstainstansrätten i punkt 55 i den överklagade domen försökte fastställa karaktären av nämnda bestämmelse på grundval av de två villkor som den i ovanstående punkt nämnda rättspraxisen hänvisar till.

42 Förstainstansrätten prövade i detta avseende villkoren för att fastställa det ersättningsbelopp som avses i artikel 8 i grundförordningen och särskilt de kriterier — som till exempel finansieringskostnader, försäkringspremier och speciella lagringskostnader — som möjliggör att fastställa nämnda belopp. Utan att ha gjort sig skyldig till någon felaktig rättstillämpning kom förstainstansrätten fram till slutsatsen att artikel 4 i förordning nr 1534/95 avser objektivt bestämda situationer, eftersom denna bestämmelse inför en ersättning i form av ett standardbelopp och omfattar ett obegränsat antal lagringstransaktioner inom gemenskapen avseende samtliga gemenskapens sockerproducenter.

43 Av en sådan prövning framgår tydligt att förstainstansrätten, i motsats till vad klagandena anfört, inte enbart grundat sin slutsats på det obegränsade antalet nämnda transaktioner utan, på ett övertygande sätt, gjort en ingående analys av metoden för beräkning av nämnda ersättning.

44 Förstainstansrätten gjorde följaktligen inte någon felaktig rättstillämpning då den ansåg att artikel 4 i förordning nr 1534/95 är av normativ karaktär. Det är uppenbart att klagandenas invändning om att enbart antalet lagringstransaktioner beaktats inte kan godtas.

Argumenten om en "sluten krets" samt om anmälan av särskilda upplysningar beträffande italienska företag till institutionerna

45 Som förstainstansrätten angett i punkt 56 i den överklagade domen är det inte uteslutet att en bestämmelse som till sin natur och omfattning har en allmän karaktär direkt kan beröra en fysisk eller juridisk person då den omtvistade rättsakten angår dem på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem i förhållande till alla andra personer och de därigenom försätts i en ställning som motsvarar den som gäller för de personer som ett beslut riktar sig till (se särskilt domen i det ovannämnda målet Buralux m.fl. mot rådet, punkt 25, beslutet i det ovannämnda målet Molkerei Großbraunshain och Bene Nahrungsmittel mot kommissionen, punkt 65).

46 Förstainstansrätten har med fog i punkterna 57—60 i den överklagade domen grundat sig på domstolens rättspraxis enligt vilken möjligheten att mer eller mindre exakt fastställa antalet rättssubjekt, eller deras identitet, som berörs av en rättsakt, som till exempel artikel 4 i förordning nr 1534/95, inte medför att de senare skall anses personligen berörda av rättsakten om det framgår att den är tillämplig i objektiva rättsliga eller faktiska situationer som anges i rättsakten i fråga (domen i det ovannämnda målet Buralux m.fl. mot rådet, punkt 24, och beslut i det ovannämnda målet Sveriges Betodlares Centralförening och Henrikson mot kommissionen, punkt 37).

47 Med tillämpning av denna rättspraxis kom förstainstansrätten i punkt 57 i den överklagade domen fram till slutsatsen att klagandena inte visat att fastställandet av interventionspriset för vitsocker särskiljde dem från övriga sockerproducenter. I punkt 58 i den överklagade domen angav förstainstansrätten även att klagandena inte kan anses utgöra en särskild grupp på grund av att rådet förfogade över närmare uppgifter om vart och ett av de italienska företag som hade en produktionskvot för socker för regleringsåret 1995/1996.

48 I sitt överklagande kritiserar klagandena förstainstansrätten för att inte ha godtagit argumentet att förordningen riktade sig till en "sluten krets" som utgörs av endast italienska sockerproducenter som innehar kvoter. De har även gjort gällande att förstainstansrätten inte beaktat den omständigheten att rådet, då det antog förordning nr 1534/95, förfogade över närmare uppgifter om de enskilda italienska företagen.

49 Vad i första hand gäller argumentet om en "sluten krets" som utgörs av endast italienska sockerproducenter som innehar kvoter är det tillräckligt att erinra om att det i artikel 4 i förordning nr 1534/95 fastställs det ersättningsbelopp som avses i artikel 8 i grundförordningen på samma sätt för samtliga sockerproducenter i gemenskapen och, framför allt, oberoende av klassificeringen av det område där de är etablerade. Endast den som innehar en produktionskvot anses som sockerproducent i den mening som följer av den gemensamma organisationen av marknaden för socker.

50 Som förstainstansrätten fastställt i punkt 55 i den överklagade domen fastställs det ersättningsbelopp som föreskrivs i artikel 4 i förordning nr 1534/95 för det andra varken i förhållande till de kvoter som enbart tilldelas italienska sockerproducerande företag eller på grundval av sifferuppgifter som lämnats av klagandena, utan i förhållande till finansieringskostnader, försäkringskostnader och särskilda lagringskostnader i enlighet med vad som sägs i femte övervägandet i förordning nr 1534/95.

51 Följaktligen är det uppenbart att den omständigheten att vissa sifferuppgifter avseende varje klagandes individuella produktion av socker har anmälts inte särskiljer dem med avseende på det ersättningsbelopp som föreskrivs i artikel 4 i förordning nr 1534/95.

52 Av dessa överväganden framgår tydligt att klagandenas argument om förekomsten av en "sluten krets" som utgörs av italienska sockerproducenter vilka innehar produktionskvoter och anmälan av vissa sifferuppgifter beträffande denna produktion inte kan godtas och att talan således inte kan bifallas på denna grund.

Påståendet att artikel 4 i förordning nr 1534/95 utgör en rad enskilda beslut

53 Klagandenas påstående att nämnda bestämmelse innehåller en rad enskilda beslut vederläggs inte uttryckligen i den överklagade domen. I domarna i de ovannämnda målen Toepfer och Getreide-Import mot kommissionen, International Fruit Company m.fl. mot kommissionen och Weddel mot kommissionen, till vilka förstainstansrätten hänvisar i punkt 59 i den överklagade domen görs emellertid hänvisning till detta begrepp (se till exempel domen i det ovannämnda målet Weddel mot kommissionen, punkterna 20—23).

54 Det var emellertid med fog som förstainstansrätten i nämnda punkt 59 erinrade om att denna rättspraxis endast avser vissa särskilda situationer. Dessa karakteriseras, vad gäller begreppet "en rad av enskilda beslut", av den omständigheten att en ekonomisk aktör av den behöriga myndigheten beviljats en individuell rättighet för en begränsad tid, en rättighet som liknar den som ges genom en importlicens.

55 En sådan situation föreligger emellertid inte i förevarande fall. Även om det enligt vad klagandena har påstått skulle finnas ett uppenbart samband mellan den omstridda lagstiftningen och deras särskilda situation, finns det inga handlingar eller uppgifter i målet som styrker att detta samband utgör en rättighet i den mening som avses i den rättspraxis som citeras i punkt 53 i förevarande beslut.

56 Det följer sålunda tydligt av vad som ovan anförts att förstainstansrätten inte gjort någon felaktig rättstillämpning genom att fastställa att denna rättspraxis inte är relevant i förevarande fall.

Argumentet om diskriminering på grund av finansieringskostnadernas särskilda inverkan

57 Vad gäller klagandenas invändning om att förstainstansrätten inte tillräckligt beaktat den diskriminering de utsatts för på grund av finansieringskostnadernas särskilda inverkan, eftersom kostnaderna är högre på den italienska marknaden

än i andra medlemsstater, är det tillräckligt att konstatera att förstainstansrätten med fog ogillade denna invändning i punkt 60 i den överklagade domen med hänvisning till sitt beslut i det ovannämnda målet Sveriges Betodlares Centralförening och Henrikson mot kommissionen, punkt 29).

58 Förstainstansrätten fastställde således att den omständigheten att en bestämmelse i en rättsakt kan ha olika faktiska verkningar för de olika rättssubjekt som bestämmelsen är tillämplig på inte medför att den förlorar sin normativa karaktär när denna situation är objektivt bestämd. Denna analys kan inte ifrågasättas, eftersom den bekräftats av domstolen i dess beslut i det ovannämnda målet Sveriges Betodlares Centralförening och Henrikson mot kommissionen, punkt 37.

59 Klagandena anför emellertid inga omständigheter i sitt överklagande som styrker att påståendet att förstainstansrätten har gjort en felaktig rättstillämpning genom att tillämpa rättspraxis från bland annat det ovannämnda målet Sveriges Betodlares Centralförening och Henrikson mot kommissionen.

60 Eftersom domstolen inte är i stånd att med full kännedom om saken bedöma huruvida nämnda invändning är välgrundad är det uppenbart att talan inte kan bifallas på denna grund.

Argumentet om att klagandenas ekonomiska rättigheter har kränkts

61 I punkterna 61 och 62 i den överklagade domen fastställde förstainstansrätten att klagandenas argument att artikel 4 i förordning nr 1534/95 påstås ha kränkt individuella produktionsrättigheter som klagandena innehar i egenskap av innehavare av produktionskvoter saknade grund, eftersom den omständigheten

att de senare tilldelats sådana kvoter, innan nämnda förordning antogs, inte sammanhängde med en förvärvad rättighet att få ersättningsbeloppet fastställt med beaktande av de lagringskostnader som enbart de italienska sockerproducenterna bär.

62 Förstainstansrätten kom således fram till slutsatsen att klagandena inte har några speciella rättigheter i den mening som följer av domen av den 18 maj 1994 i mål C-309/89, Codorniu mot rådet (REG 1994, s. I-1853; svensk specialutgåva, volym 15, s. I-141). Det målet gällde ett grafiskt märke som använts i Spanien sedan åtminstone år 1924.

63 I den utsträckning klagandena kritiserat förstainstansrätten för att inte tillräckligt ha beaktat att deras rättsliga ställning och ekonomiska rättigheter kränkts, trots att de är missgynnade i konkurrenshänseende i jämförelse med företag från andra medlemsstater, är det tillräckligt att konstatera att klagandena enbart, på ett för övrigt föga detaljerat sätt, åberopar ekonomiska intressen och att dessa under inga omständigheter kan utgöra speciella rättigheter i den mening som följer av domen i det ovannämnda målet Codorniu not rådet.

64 Domstolen konstaterar följaktligen att överklagandet inte kan vinna bifall på den grunden att klagandenas ekonomiska rättigheter har kränkts.

65 Eftersom inget av klagandenas argument kunnat godtas kan överklagandet inte heller vinna bifall på den andra grunden, att klagandena har talerätt och är personligen berörda av artikel 4 i förordning nr 1534/95.

66 Av vad anförts ovan följer att det är uppenbart att överklagandet delvis skall avvisas och delvis skall ogillas.

Rättegångskostnader

67 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, vilken är tillämplig i mål om överklaganden med stöd av artikel 118, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna om detta har yrkats. Rådet har yrkat att klagandena skall ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom klagandena har tappat målet skall rådets yrkande bifallas och klagandena förpliktas att solidariskt ersätta rättegångskostnaderna. I enlighet med punkt 4 i nämnda bestämmelse i rättegångsreglerna skall kommissionen bära sin rättegångskostnad.

På dessa grunder fattar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

följande beslut:

1) **Överklagandet ogillas.**

2) **Eridania SpA, Industria Saccarifera Italiana Agroindustriale SpA (ISI), Sadam Zuccherifici, divisione della SECI — Società Esercizi Commerciali Industriali SpA, Sadam Castiglionese SpA, Sadam Abruzzo SpA, Zuccherificio del**

Molise SpA och Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA (SFIR) skall solidariskt ersätta rättegångskostnaderna.

3) **Kommissionen skall bära sin rättegångskostnad.**

Luxemburg den 28 juni 2001

R. Grass

Justitiesekreterare

V. Skouris

Ordförande på andra avdelningen